

# פראג

## מתוך הספר תודעה, המטבע החדש

### מאת ברנדון בייס וקווין בילט

© כל הזכויות בעברית שמורות לפראג הוצאה לאור בע"מ

#### קטע מההקדמה

עמוק בתוך כולנו קיים פוטנציאל זוהר, כוח-חיים היכול לחולל נסים, גאונות יצירתית היכולה להשיב על שאלותינו העמוקות ביותר ולהביא פתרונות רבי-השראה לקשיים המכבידים ביותר, אהבה אשר יכולה לרפא הכל, שלום אשר קורא תיגר על כל הגבולות המפרידים. כשאנו נולדים, החיים מעניקים לנו דרכון בו כתובות המילים, "אתם זוהרים, מוכשרים, מלאי-חסד. אתם כאן כדי לקחת חלק בריקוד המדהים של יצירת ההגשמה המשותפת. אתם ראויים לחיות חיי-שפע מתוך חופש, שלמות ומודעות, ואתם מוזמנים לשרת ולהזין את החיים, כחלק מהחיים. יש לכם כל-כך הרבה להציע, ואתם יותר מאשר כשירים לתפקיד אשר החיים מציעים לכם."

אף על פי כן, בתוך פרק זמן קצר, נדמה שאנו מאבדים את הקשר עם אשרות הכניסה הבלתי-נראות שלנו. אנו שוכחים את ההזמנה שקיבלנו מהחיים, ומאבדים את הגישה לפוטנציאל העצום והנרחב שלנו. עם הזמן, גדולתה של הווייתנו נדחקת לרקע, ואנו מוצאים את עצמנו בהתכחשות לגאונות המופלאה שהיא מהות טבענו, ואשר לה אנו מחויבים בעצם הווייתנו. בסופו של דבר, אנו מגלים שנכלאנו בתבנית שבתוכה אנו קטנים, מוגבלים ואף חסומים.

\* \* \*

כמה מקריאות ההתעוררות הגדולות ביותר בהיסטוריה מטלטלות אותנו כעת. כדור-הארץ שרוי במשבר במישורים רבים: סביבתיים, כלכליים, פוליטיים וחברתיים. אנו חיים בזמנים של בלבול, של אתגרים מערכתיים עצומים. גדולתה האמיתית של האנושות נקראת לפעולה כפי שלא נקראה מעולם: החיים זקוקים ליצירתיות שלנו, לפתרונות החכמים שלנו, לעצמיות שלנו, לפעולות המונעות על-ידי אהבה. המשך קיומנו תלוי בכך.

## קטע מפרק 1

באמצע חודש אוגוסט ישבתי על הספה בחדר המגורים שלי. התיישבתי ועצמתי את עיניי. לבי הלם באוזניי, פניי להטו מחום, ונשימתי היתה שטחית. בעזרת כוח רצון כלשהו פניתי אל הפחד, קידמתי את פניו בסגנון "בוא לתפוס אותי". ישבתי בשקט וחיכיתי. נראה היה שהכל מתערבל ויוצא משליטה. חששתי שהעוצמה של הדבר הזה תקרע אותי לגזרים. "על מה הפחד הזה?" צרחתי בראשי, "ממה אני פוחדת באמת?" וייחלתי שהוא ייחשף בפניי.

התווה ובוהו המתערבל החל להיחלש. נראה היה שהזמן מאט עד שעצר מלכת. לבסוף עלתה מתוכי תשובה, "את פוחדת שההמחאה של דמי המזונות לא תגיע בחודש הבא. את פוחדת שהקרקה תישמט מתחת לרגלייך שוב, ומעט הביטחון שעוד נותר לך יילקח ממך. את פוחדת שאם לא תפעלי עכשיו, לא תוכלי לשלם את החשבונות, יזרקו אותך מביתך, ותישארי חסרת-כל ולבד."

פקחתי את עיני. "לעזאזל! מזה אני פוחדת?"

בתחושה פנימית עמוקה ידעתי שזה בדיוק מה שעומד לקרות — דמי המזונות שלי לא יגיעו — והפחד, כמו חבר טוב, ניסה במשך ימים למשוך את תשומת לבי, ניסה לגרום לי להתעורר ולעשות משהו. אך חרדתי כל-כך להתמודד עם הפחד, עד שמהרגע הראשון בו נרמזה לי נוכחותו עסקתי בבריחה. ככל שניסיתי להתעלם ממנו, הוא התעקש יותר. הפחד ניסה להזהיר אותי מפני מה שנחשב עבורו אסון מתקרב, שאכן התרחש: ההמחאה של דמי המזונות לא הגיעה בסוף החודש, וגרוע מכך — מאותו זמן ואילך ההמחאות לא הגיעו כלל.

האפשרות הלא-מודעת להישאר בלי התמיכה הכספית הדלה היתה כה נוראה, כה מבעיתה, עד שמוחי נרתע ונסגר. היה זה כאילו הידקו במלחציים את יכולתי ליזום פעולה חיובית, לחפש תשובות ופתרונות או לקבל תמיכה. הייתי משותקת וקפואה לחלוטין.

בשלב הזה משהו בתוכי אמר, "די! אני לא מוכנה לאפשר לפחד לשלוט בי כך!"

ואז עשיתי מעשה קיצוני. החלטתי שהגיע הזמן להתמודד לא רק עם הפחד הזה מן ההמחאה שלא תגיע, אלא להתמודד עם כל הפחדים שחוויתי מעולם, כל הפחדים שהתגבבו בחשאי אל תוכי גופי במשך השנים, והם ממתינים שם מוכנים ומזומנים לביצוע העבודה המלוכלכת שלהם.

לקחתי פנקס ועט, וכתבתי באותיות מודגשות, "מה הדבר האיום ביותר שעלול לקרות?" כאילו קראתי לכל הפחדים הנסתרים שבתוכי לעלות אל פני השטח. הייתי נחושה בדעתי לחשוף לחלוטין ולפגוש את כל פחדי. אספתי את כל אומץ-לבי ופתחתי את הווייטי לרווחה, כשאני מאפשרת לפחדי הנסתרים להתגלות בכל כוחם.

שאלתי את עצמי בכנות, מתוך רצון אמיתי לקבל תשובה, "מה הדבר האיום ביותר שעלול לקרות?" במהרה התברר לי שאני מנהלת דו-שיח עם עצמי.

"טוב, אז נניח שהמחאה לא תגיע. אז מה?"

כששאלתי את עצמי את השאלה, החרדה שבה להתעצם ולהתערבל, אבל התעקשתי להישאר פתוחה לרווחה מול הפחד הזה, להתמודד עם האמת העירומה אודות הדבר האיום ביותר שעלול לקרות.

הפחד גבר, ובעודי נכנעת לו לגמרי, עלתה התשובה: "אם ההמחאה לא תגיע, פירוש הדבר הוא שלא אוכל לשלם את חשבונותי ולא אוכל לקנות מצרכי מזון."

חשתי בחילה מעצם המחשבה על אפשרות כזאת. פחד גדול שטף אותי שוב ברגע ששאלתי את השאלה הבאה, "בסדר. אם זה אכן יקרה, מה יהיה אז? מה הדבר האיום ביותר שעלול לקרות כתוצאה מזה?"

כשהגיעה התשובה, שוב נשטפתי בפחד נורא, היא פגעה באופן מוחשי במקום כואב מאוד. "אם זה יקרה אאבד את חוזה השכירות על הדירה הזאת ואצטרך לפנות אותה. אצטרך לגור במקום אחר, אולי אצל חברים, או אף גרוע מזה, אצל אמי."

כאן התעוררה בי גאווה עזה ואמרה, "בשום אופן לא! פשוט לא ייתכן שבגיל ארבעים-ושלוש אשפיל את עצמי ואחזור לגור עם אמי ואחיה על חשבונה כמו טפילה!" פירושן של דבר שהאפשרות היחידה שנותרה לי היתה לסמוך על נדיבותם וטוב-לבם של חברי, דבר שתמיד נדרתי שלא אעשה!

פתאום הפחד התמוסס ונשטפתי בגל של בושה. נפתחתי ואפשרתי לבושה לשטוף אותי, והוצפתי לחלוטין. חשתי דחוויה ומקופחת כשהבנתי, שגם אם אתארח אצל החברים האוהבים והסובלניים ביותר שלי, יגיע הרגע שבו אצטרך לעזוב. נפתחתי עוד.

השאלה הבאה היתה: "וכשזה יקרה, כשחברייך היקרים ביותר יבקשו שתעזבי, מה הדבר האיום ביותר שעלול לקרות אז?" בתגובה לשאלה ראיתי את עצמי שוכבת בביבי ניו יורק, עיר הולדתי. הייתי חסרת-כל, לבושת סחבות, פני פצועים, ואין נפש חיה שתושיט

לי יד. חשתי טובעת בים של חוסר-אונים, חוסר-תקווה. כל השכלתי, כל תארי והסמכותי הפכו חסרי תועלת, כמו האשפה שהיתה סביבי. חשתי את עצמי כישלון מחפיר, ולא היתה כל תקווה.

חלק ממני ידע שדבר מופרך כזה לעולם לא יקרה, ובכל זאת הייתי נחושה להתמודד עם הפחדים האפלים והעמוקים ביותר שלי, גם אם הם נראים מגוחכים או בלתי אפשריים. אם הפחדים האלה מאוחסנים בתוכי, אפגוש אותם בכל מחיר. הם כבר לא יוכלו לנהל את חיי.

נפתחתי לחלוטין אל עוצמת החרדה שהתמונה הזו עוררה בי. בנקודה זו חשתי אבודה בתחושות של חוסר-ערך, חוסר תועלת, כישלון וחוסר-תקווה, ונאלצתי להתעמת בגלוי עם הפחד העמוק ביותר שלי: אינני מאמינה שיש בי את מה שנדרש לשם הישרדות; אני כל-כך חסרת-ערך, כל-כך לא כשירה, עד שפשוט איני מסוגלת לדאוג לעצמי. הייתי מעבר לייאוש, מלאה בתיעוב עצמי. הגעתי לשפל המדרגה.

שאלתי שוב: "ואם זה יקרה, ותישארי חסרת פרוטה, רעבה ללחם, גוססת בביבים של ניו יורק, מה הדבר האיום ביותר שעלול לקרות אז?"

משהו בתוכי כבר ידע את התשובה — שהמוות יפגוש בי ולא אהיה עוד. זה היה לב הפחד שבשורש כל הפחדים; אמות, מפני שאין בי התכונות הנדרשות כדי לשרוד.

שאלתי שוב, "ואם תמותי, מה הדבר האיום ביותר שעלול לקרות אז?"

משהו בתוכי נפתח לאפשרות של מוות. לרגע אחד חשתי כאילו אני נקרעת לגזרים בידי כוח בלתי נראה. החרדה המשיכה להציף אותי, וחשתי טובעת בתוך גלי הרס מתערבלים, נלחמת על חיי. ואז, לבסוף, דבר מה שקט ורגוע אותת לי, והזמין אותי להפסיק להיאבק בתהליך, גם אם אינני מבינה אותו. נוכחות נטולת-מילים הזמינה אותי להשתחרר, להתמסר, ולהיכנע לחלוטין לבלבול ולמבוכה העצומים שהשתלטו עלי.

ומשהו אכן השתחרר. התחלתי להרגיש כאילו הכל מתמוסס אל תוך מרחב עצום של אפלה. חשתי שהגוף הפיזי שלי הופך להיות לא ממשי, חדל להתקיים, נעלם אל תוך הריק, והופך למודעות טהורה.

הכל הפך להיות נצחי, אינסופי. לאחר זמן-מה המודעות שינתה את צורתה לחלקיקי אור, שדה אור נרחב, נוצץ ושופע חיים, נוכחות שהיתה בכל מקום וחלחלה לכל מקום. שדה האור הזה היה חסר צורה ואינסופי, והחיים כולם נבעו ממנו ונעטפו על-ידו.

חוויתי את היקום כולו כתודעה אחת, כפוטנציאל חובק-כל הממתין להתגשם ולבטא את עצמו כצורה, כחיים כולם. זיהיתי בפוטנציאל הטהור הזה את הנשמה שלי, את העצמי שלי. הבנתי שמתודעה זו — אני הנני — נובע הכל, שכל החיים מתרחשים בתוכי, כמו שאני. דבר אינו נפרד ממני, ואני אינני נפרדת מדבר בחיים.

אחר-כך הגיעה ההכרה שהכל זמין בפוטנציאל הזה: כל הגאונות, כל התבונה, כל האהבה, כל היצירתיות, כל התשובות. למעשה, כל החיים נולדים, מתקיימים ומתים שוב בתוך המרחב העצום של הפוטנציאל שטרם נולד. בנוכחות הזאת מתקיימות כל האפשרויות.

התישבותי בפליאה וצחקתי מהבדיחה הקוסמית המגוחכת הזו. הפגישה עם הפחד הגדול ביותר שלי — הפחד שאין בי את היכולת לדאוג לעצמי, שלא אוכל לשרוד בכוחות עצמי, שאמות לבדי, חסרת-כל — חיברה אותי אל הנשמה שלי. בפעולה הפשוטה של היפתחות אל האפשרות המפחידה ביותר, המוות שלי, מצאתי את השחרור.

האם נכחתם פעם בלוויה בה המת מונח בארון פתוח, והבחנתם שהגווייה נראית כמו גוש חמר, ריקה מכל רמז למהות האמיתית שלה, ללא הנוכחות אשר הפיחה בה פעם חיים, חסרה כל מה שהפך אותה לאדם? דבר דומה קרה לי. בהיפתחות ובכניעה אל הפחד מהמוות, חוויתי את הגוף מתמוסס, כמו מסיר ערימה של בגדים ישנים. אף על פי כן, מה שנותר היה חי, נצחי וחופשי. מה שנותר היה עצום, שופע חיים, וכל האפשרויות היו זמינות בו. כל התשובות היו כאן.

באמצעות עבודת המסע כבר גיליתי שכאשר אנו נכנעים ומתמסרים אל ליבת הרגשות האיומים, המכאיבים והמחלישים ביותר שלנו, אנחנו נישאים אל ליבת ההוויה שלנו, אל נוכחות מוארת וערה של המהות שלנו.

אולם כמו רבים מאתנו, כאשר הפחד העמוק והראשוני ביותר נחשף אצלי, קפאתי על מקומי. נחסמתי, נסגרתי, ברחתי. רק כאשר עצרתי, פניתי אל הפחד, והצעתי לו את עצמי לחלוטין, אפשרתי לו "להכחיד" אותי, רק אז יכולתי להיפתח מחדש אל הנוכחות הטהורה והבלתי מוגבלת של הנשמה שלי.

מהו הדבר שפחדתי ממנו כל-כך — להסיר כמה בגדים ישנים?

ישבתי בעיניים עצומות, נחה בתוך הנוכחות הטהורה והזוהרת הזאת, עם ידיעה עמוקה שהנוכחות הזאת ממתינה בסבלנות, להשתמש בי כחלק בפתרון היצירתי למשבר החמור

ביותר בחיי. הנוכחות הזאת המתינה לכך שאקח את התשובות שחיכו שם. פקחתי את עיניי והושטתי את ידי שוב אל הפנקס שלי, בידיעה שלפחדים הישנים אין עוד חזקה עלי. נפתחתי לרווחה אל מרחב הפוטנציאל הטהור. גם בעיניים פקוחות הוא היה עדיין ממשי, עדיין עצום, נוכח בכל. ואז שאלתי, "אילו הנוכחות הנצחית הזאת היתה יכולה ליצור את הייעוד הגבוה והטוב ביותר בחיי, מה הדבר הטוב ביותר שיכול היה לקרות?"

בעודי כותבת מילים אלו, התשובות החלו לזרום אל הנייר. חשתי כאילו אני כתבנית מטעם החסד. תפקידי הבלעדי הוא להמשיך לשאול, "מה הדבר הטוב ביותר שיכול לקרות?" ועלי להניח למרחב הנוכחות הזה לעשות את כל היתר. בכל פעם שעלתה תשובה חדשה, בקושי הצלחתי לכתוב במהירות מספקת.

"מה הדבר הטוב ביותר שיכול לקרות?"

"טוב, עלי להיות מציאותית ולהכיר בעובדה שההמחאה כנראה לא תגיע, ולפעול באופן ברור והחלטי. אם כך, הדבר הראשון שעלי לעשות הוא לצמצם את הוצאותי, על-ידי הכנסת שותף או שותפה לדירה. הם יוכלו להשתמש בחדר הנוסף ולחלוק איתי את שכר הדירה ואת חשבונות הבית."

"בסדר, נניח שמחר אלך אל המרכז למדיטציה ואמצא מישהו מתאים לחלוק איתי את הדירה. מה הדבר הטוב ביותר שיקרה כתוצאה מזה?"

"אוכל להתחיל להיות מציאותית בנוגע למצבי הכספי, ואתחיל לנהל את התקציב שלי כראוי. כשהוצאות המגורים שלי מופחתות לחצי, אוכל להיות יצירתית יותר ולחפש דרכים להגדלת הכנסתי."

"ואם זה יקרה, אם אפעל באופן מעשי להגדלת ההכנסה שלי, איך זה יראה? מה הדבר הטוב ביותר שיכול לקרות אז?"

מתוך הריק התעופפה אלי תשובה.

"תחילה אתקשר לכל חברי ואספר להם את האמת על הדבר המלהיב ביותר בחיי. אחלוק איתם את מה שאירע מאז החלמתי מהגידול: עבודה רבת-עוצמה, חדשנית ועמוקה הולידה את עצמה. אספר להם שבמשך שלוש השנים האחרונות אני מפתחת ומדייקת אותה, וכבר לימדתי אותה בכמה סדנאות קטנות; שעבודה זו, שנוצרה מתוך התנסותי האישית, משיגה תוצאות מדהימות של ריפוי ברמת-התא ושינוי רגשי גם אצל אנשים אחרים; ששהעבודה הזו מעוררת אנשים להכיר בנפלאות של עצמם. אספר לחברי, עמיתי ומכרי שהעבודה החדשה הנקראת "המסע", והיא מביאה לעולם תודעה

חדשה לגמרי של ריפוי טבעי. אציע להם לחוות את העבודה וללמוד כיצד להשתמש בה בעצמם. אשאל אם יהיו מוכנים לארח סדנאות בבתיים או במרכזים הקהילתיים שלהם, כך שגם אחרים יוכלו להפיק ממנה תועלת. לבסוף, אחשוף את הסוד: פיתחתי עבודה חדשה, יעילה ומלהיבה, ואני מרגישה שמטרת- חיי, הייעוד שלי, הוא להציע את העבודה הזאת לעולם."

המשכתי לשאול, "טוב, אם זה יקרה, ואספר על הדחף העמוק שעבודה זו מעוררת בי, ויהיו אנשים אחדים שירצו לארח סדנאות כאלה, מה הדבר הטוב ביותר שיכול לקרות אז?"

"לאנשים תהיה גישה לכלי-העבודה החדשים שמעוררים לשינוי עצום, ותהיה להם הזדמנות לחוות בחייהם מלאות אמיתית, חופש ומרפא."

"ואם זה יקרה, מה יהיה הדבר הבא? מה הדבר הטוב ביותר שיכול לקרות כתוצאה מזה?"

"האנשים האלה יכירו תודה על הכלים ועל תהליך העבודה שמאפשרים להם לחוות ריפוי ברמת-התא בקלות וללא מאמץ, והם ירצו לחלוק את עבודת הריפוי הזאת עם יקיריהם, לעזור להם להסיר את האהיל מעל חייהם."

"ואם זה יקרה, מה הדבר הטוב ביותר שיכול לקרות?"

"גלים של התעוררות וריפוי יתחילו להתפשט בעולם. יתקיימו סדנאות רבות וסמינרים גדולים, וכך יותר אנשים, משפחות, בתי-ספר ועסקים במדינות נוספות, יוכלו להיעזר בכלים אלה, ותהליך העבודה יהיה נגיש לאנשים מכל שכבות החברה."

"ואם זה יקרה, מה עוד יקרה?"

"אכתוב ספרים שיהפכו את העבודה הזאת נגישה גם לאנשים שאינם יכולים להגיע לסדנאות. אנשים רבים נוספים ברחבי העולם יעזרו בעבודה הזאת כדי למצוא בחייהם שלמות, שלוה ושפע."

"ואם זה יקרה, מה יקרה אחר כך? מה הדבר הטוב ביותר שיכול לקרות כתוצאה מכך?"

"אמצעי התקשורת ישמחו לקדם את העבודה הזאת כלימוד מעשי שמביא תוצאות מוחשיות. עבודת המסע תהפוך למודל לריפוי טבעי. העבודה תמשיך להתרחב, להתפתח ולהעמיק, ותהפוך להיות זמינה בדרכים נוספות: ספרים נוספים, תקליטורי-

שמע, תקליטורי די.וי.די שיתורגמו לשפות רבות וישמשו קהילות מגוונות ברחבי העולם מתרבויות אחרות ומדתות אחרות."

"אם זה יקרה, מה הדבר הטוב ביותר שיכול לקרות אז?"

"משרדים של עבודת המסע ייפתחו ביבשות השונות, וכך יתאפשר לאנשים רבים יותר ללמוד את עבודת-המסע, ולקבל תמיכה במסעות שיערכו בהמשך. ההתעוררות והריפוי שהאנשים יחוו יביאו אותם לשלמות, לשמחה ושפע אמיתיים, שיעזרו לזרז את שינוי התודעה שכדור-הארץ זקוק לו כל-כך. נצטרף אל גל ההתעוררות הסוחף את כדור הארץ וגורם לאנשים לעורר את גדולת נשמתם, ולהתחיל לחיות בהדרכת החדסד."

הרשימה נמשכה. עוד ועוד תשובות, רעיונות לפעולות וחזון רחב יותר, הציפו את המודעות שלי. התבוננתי ברשימה וחשתי את העוצמה האדירה של האפשרויות המונחות בפני, השוויתי אותה לרשימת הפחדים שלי. רשימת הפחדים היתה קצרה בהרבה. שאלתי את עצמי, "האם החזון הזה של אפשרויות ופעולות, הוא מעין פעולה מקדימה, שבעקבותיה אוכל לבצע תהליך מסע להתמודדות עם הפחד הנורא ביותר שלי — הפחד שאין בי את היכולת לשרוד ולדאוג לעצמי?"

התשובה הדהדה בבירור, "כן!"

וכך עשיתי. פניתי שעתיים, וביקשתי מחברה לערוך לי תהליך מסע כדי לנקות ולסלק את תודעת הפחד הישנה. בכך פתחתי דלת לכל אותן אפשרויות להתגשם.

והן אכן... התגשמו.

אך לא בדרך בה ציפיתי או דמיינתי שזה יקרה באותו הזמן. לא יכולתי להעלות בדעתי תוכנית רבת-חדסד, כוללת ועוטפת כזו. היה זה כאילו מרחב-האינסוף היה לאדריכל שמימי, שעיצב תוכנית שלמה וחובקת-כל שהחיים כולם היו כלולים בה. כל מה שנמצא בסביבותיה נגע בתודעת-שפע מזינה, כמו אורגניזם חי הדואג לכל חלקיו.

בדרך קסומה ומופלאה, האינסוף יצר ביטוי חי ושוקק לחזונו שלו, בעודו דואג לכל המרכיבים הכלולים בחזון הזה ודואג להם.

במקום צמיחה ברצף ליניארי חד מימדי, או צעד אחר צעד, ההתרחבות התרחשה באופן מרוכז ורב-ממדי. החדסד יצר מרחב של שגשוג שופע בנפרד לכל היבט או אדם שהיה לו חלק בהתפתחות הזאת, ותמך בהם. בדומה להולוגרמה, מכל זווית התבוננות — הצמיחה נראתה שלמה ותלת-ממדית. היא התרחשה בצורה אורגנית, בתזמון אלוהי,



בתגובה לצרכי החיים, רק כאשר כל הפרטים יכלו להכלל בשלם ולהתמך על ידו.

הכניעה לאינסוף, וההסכמה להניח להשראה המוארת והשמימית לעצב את פעולותי, כאילו איפשרו לחיים עצמם לטפל בכל צעד שעשיתי בדרך. מתוך תהליך זה נבעה חשיבה חדשה על יצירת מציאות כלכלית המושתתת על תודעה.

לא יכולתי לחוש אלא יראת כבוד לאופן שבו האינסוף מימש את התוכנית שלו: בשלימות, בתזמון מדוייק, ובחוסר מאמץ. ההשראה היתה זמינה תמיד, וחשתי מודרכת גם מבלי שביקשתי. התוצאות היו מספקות בכל שלב, והפעולות המודעות שהחסד הדריך אותי אליהן הפיקו תוצאות יעילות, ולעיתים אף מדהימות.

התחלתי לפעול במיקרוקוסמוס שלי, בדאגה למילוי הצרכים הפשוטים של חיי הצנועים, ומשם התקדמתי והתחלתי לחבוק את המקרוקוסמוס, חיים גדולים יותר, החיים של האנושות, של כל החיים.

יום אחרי שעברתי את תהליך המפגש עם הפחד, חשתי דחף לפעול. הלכתי אל מרכז המדיטציה המקומי, ומצאתי לי שותפה לדירה. היא עברה לגור בביתי כבר באותו היום. ביום שלאחר מכן התחלתי להתקשר לחברי ולספר להם על עבודת המסע. חודש לאחר מכן היו לי מועדים לסדנאות בארצות-הברית, קנדה, אוסטרליה ובריטניה, למשך שנה שלמה.

זמן קצר לאחר מכן, מיגנטתי אלי שותף עסקי במשרה מלאה, שהיו לו המיומנויות והתבונה להפוך את **המסע** לעסק בריא, לבנות אותו כארגון בינלאומי מתרחב, כעסק שמזין ומטפח באופן מודע כל אדם שנכנס לטווח השפעתו.

שנה לאחר מכן, עברתי להתגורר באנגליה, בה נגלה לי צמא גדול לעבודת המסע. העבודה התרחבה במהירות. אנשי תקשורת קלטו את רוח הדברים של המסע, גילו שהוא משיג את התוצאות שאנשים מחפשים, ותמכו בצורה ניכרת בפרסומו. ב"סאנדיי טיימס", בלונדון, פורסם מאמר נלהב על פני שני עמודים, והארגון הקטן שלנו גדל וסיפק את הדרישה ההולכת וגוברת. ספרי **המסע** יצא לאור שנתיים מאוחר יותר, תחילה בבריטניה, אחר-כך באוסטרליה ובדרום-אפריקה, וזכה לביקורות מצוינות בכל שלוש הארצות. הוא הפך לרב-מכר בקטגוריה של ספרים לעבודה עצמית, הוכתר כאחד מעשרת הספרים הנמכרים ביותר במשך כמה שנים, והוא עדיין נכלל ביניהם במספר ארצות.

נפתחו משרדים של ארגון המסע בשלוש יבשות: אירופה, אוסטרליה ואפריקה, והפעילו

אנשי צוות ומטפלים מוסמכים שהנחו אנשים בעבודת המסע ותמכו בהם.

העבודה התפתחה והתרחבה לכדי סדרת סדנאות מקיפה הכוללת גם מסלול להכשרת מטפלים מוסמכים בשיטת המסע, מסלול שכולל שבע סדנאות שונות המתפרשות על פני שנה, והגשת ארבעים-וחמישה דוחות טיפול לפני קבלת ההסמכה. אנשי מקצוע בתחום הבריאות, רופאים, מורים, אנשי-עסקים, פסיכולוגים, מתכנתי מחשבים ופקידים, עברו את המסלול הזה בהצלחה. מטפלים ברחבי העולם החלו לשלב את העבודה הזאת בעבודה הריפוי שלהם. אנשים מכל הסוגים החלו להשתמש בה כחלק טבעי מחיי היומיום שלהם, ואלפים רבים נרפאו ממחלות מסכנות-חיים; עשרות אלפי אנשים החלו לחיות חיים מלאים ושלמים יותר.

גם בארצות אחרות אמצעי התקשורת הגיבו בסקרנות ובחיוב לתהליך המסע, ובמהלך השנים הבאות התפרסמו יותר מ-200 כתבות בעיתונים ובמגזינים. כ-250 שידורי רדיו, ו-65 קטעי חדשות ותוכניות בטלוויזיה עסקו בעבודת המסע, וביניהם כמה סרטים תעודיים. הספר המסע תורגם ל-20 שפות, ונמכר ביותר ממיליון עותקים ברחבי העולם. סדנאות וקורסים נערכים באופן קבוע ביותר משלושים מדינות, ומספרם ממשיך לגדול.

ב-1998, שותפי העסקי, קווין בילט, שתשוקתו לאמת, אהבתו לעבודת המסע, ומחויבותו לשרת את האנושות דומים לשלי, הפך למנהל הכללי של החברות הבינלאומיות השונות שלנו. הוא גם הפך לשותפי לחיים. בתחילת אותה שנה נישאנו באי מאווי.

במהלך השנתיים הבאות סדנאות המסע התרבו במהירות במספר ארצות. בכל מדינה, בכל שלב של הדרך, התודעות של המשתתפים גדלו ושגשגו. בכל פעם שערכנו את סדנת המסע הבסיסית, המשתתפים נעטפו ונתמכו על-ידי סייעים מנוסים יותר. בתמורה לתמיכתם, סייעים אלו קיבלו הכשרה נוספת ללא תשלום, והם טופחו והודרכו במומחיות על ידי מטפלי מסע מוסמכים. בתמורה לעבודתם הם, המטפלים המוסמכים העמיקו את המסעות הרוחניים שלהם בתמיכת צוות העוזרים הבינלאומי שלנו, שגם הם עצמם התפתחו ונתמכו על ידי מנהלי הארגונים שלנו. גם קווין ואני, שומרי החזון הזה, הודרכנו וזכינו לחיבוק, להשראה ולהזנה, ככל שתודעת הארגון המשיכה להתרחב ולחבק את האנושות.

טעינו לא מעט טעויות במהלך הדרך, כאשר יצרנו ופיתחנו תוכניות פעולה חדשות, אך נדיבותו של מרחב היצירה האינסופי העניק לנו את האפשרות להפוך טעויות אלו לשיעורים ברורים ונוקבים, שהפכו אותנו לכלי יעיל יותר להבאת המסע לעולם.

ב-10 בספטמבר 2001, יצא לאור הספר המסע בארצות-הברית. ב-11 בספטמבר אירע

אסון מגדלי התאומים, וכמו כל הספרים שיצאו לאור באותו חודש בארצות-הברית, גם הוא ירד מסדר היום.

אף על פי כן, לאט לאט נבטה והחלה לצמוח התעניינות מצד אנשים שרכשו את הספר באקראי והגיעו לתוצאות. ההתעניינות תפסה תאוצה, וכמענה לדרישה הגוברת, ביקשתי ממטפלי המסע המוסמכים, זוג ידידינו היקרים סקיפ וקריסטין לייקי, לפתוח את משרדי המסע בארצות הברית, ולהנחות את הסדנאות הבסיסיות, בעוד אני ממשיכה להנחות את הסדנאות המתקדמות במדינות בהן המסע היה ותיק יותר. בשנים האחרונות הביקוש לסדנאות המסע באמריקה גדל, והוא כולל כבר את המסלול המלא להכשרת מטפלי המסע. בנוסף על כך, אנו עורכים שם את *סדנאות למנהיגות בעלת חזון* שקווין יצר, תוכנית אשר מאפשרת לאנשי עסקים ולבעלי-מקצוע, לחשוף ולהגשים את פוטנציאל המנהיגות התודעתית והטבעי שלהם, ולהביא תודעה חדשה זו אל התאגידים והארגונים שהם קשורים אליהם. מספר מטפלי המסע והמאמנים למנהיגות בעלת חזון הולך וגדל בארצות-הברית ובקנדה. בארצות אלו ניתן כבר לקבל תמיכה מעמיקה ברמות המתקדמות יותר של העבודה.

ב-2002 הקמנו את ארגון הצדקה הבינלאומי, *The Journey Outreach* (המסע מושיט יד) כדי לאפשר לימוד תהליכי המסע גם לאלה שאין באפשרותם לשלם עבור סדנאות. כיום העבודה מוצעת ללא תשלום בגטאות, בקהילות נחשלות, בשבטים ובקהילות של ילדים ברחבי העולם. תהליכי המסע מתרחשים בבתי יתומים, בארגוני ילדים, בבתי-ספר, בבתי-חולים, בארגוני-דת שונים, במרכזי גמילה ובבתי כלא. למעלה מ-100 פרויקטים שונים מביאים את עבודת המסע אל חיהם של בני-אדם הזקוקים לה מאוד, ואשר לא היו יכולים להגיע אליה בדרך אחרת. הפרויקטים הנוכחיים שלנו מתקיימים בהודו, בדרום אפריקה, בבוצוואנה, בנמיביה, בקניה, באוסטרליה, בניו זילנד, בקנדה, בארצות-הברית ובמזרח-התיכון. "המסע מושיט יד" מוכן להגיע לכל מקום שזקוק מאוד לעזרה.

בסופו של דבר, נכתבו ויצאו לאור שני ספרים נוספים: "המסע לילדים" — שחרור הפוטנציאל הזוהר של ילדיכם" (יצא לאור בעברית בהוצאת פראג), ספר המבוסס על התנסויות של ילדים שהביאו אותם להבראה, לתחושת שלמות ולהכרה בפוטנציאל המלא שלהם; ספר נוסף הוא *Freedom Is - Liberating Your Boundless Potential* (כופש הוא — שחרור הפוטנציאל האינסופי שלכם), ספר המעניק כלים מעשיים לשחרור הגדולה האמיתית הטמונה בנו, כדי שנוכל לחיות את חיינו בחופש ומתוך חסד.

העבודה המשיכה לצמוח, וכיום תוכנית הלימודים שלנו, כוללת חמש-עשרה סדנאות שונות. קווין ואני נוסעים בעולם כעשרה חודשים בכל שנה, ומנחים סדנאות במדינות ברחבי אירופה, בארצות הברית, באוסטרליה, בניו זילנד, בדרום-מזרח אסיה, ביפן, באפריקה, בהודו ובמזרח התיכון. קיבלנו בקשות ממדינות נוספות שסדנאות המסע יגיעו אליהן, ואנו מכשירים מורים נוספים שינחו את הקורסים הבסיסיים במדינות נוספות ובשפות נוספות.

עשרות עובדים, עמיתים ושותפים מאיישים את ארבעה משרדי המסע בארבע יבשות. עשרות אלפי בני-אדם, למדו בקורסים שלנו במהלך השנים, ורבים מהם ממשיכים לפקוד סדנאות מתקדמות ומשמשים כסייעים באירועים השונים של המסע. אלפים למדו בתוכנית המלאה להכשרת מטפלים, ויותר מאלף סיימו בהצלחה את מסלול ההכשרה למטפלים והפכו למטפלי מסע מוסמכים, לאחר התמחות שכללה ארבעים וחמישה טיפולים מעשי.

וזהו, עדיין, קצה הקרחון. כל זה התגשם מפני שיום אחד החלטתי להתייצב מול הפחדים העמוקים והאפלים שלי, להיפתח אליהם, ולהיפטר מהם לחלוטין. כל מה שארע לאחר מכן היה נטול-מאמץ, בהתאם לתוכניתו המושלמת של האינסוף. הייתי מוכנה להעניק שירות, להיות שפחה שכבולה לרצון האלוהי, ולהיות מונחית בידי החסד.

כל מה שנכתב ברשימה של "הדברים הטובים ביותר שיכולים לקרות", אכן קרה. מרגע שהחלטתי לנקוט פעולה מודעת ולצמצם את ההוצאות שלי באמצעות הכנסת שותפה לדירה, החסד השתמש בי ככלי למימוש תפילתו שלו — שהעבודה הזאת תשרת את האנושות. והחזון התרחב הרבה יותר ממה שיכולתי להעלות בדעתי.

התמודדתי עם הפחדים האלו, שחררתי אותם, ונפתחתי אל נוכחות החסד, אל פוטנציאל עמוק כל-כך אשר דחף אותי ללא כל מאמץ, לעשות פעולה מודעת, פעולה יעילה. גם היום, אני ממשיכה לשמש כלי של החסד, בכל דרך שהוא מבקש להשתמש בי, לפתח את העבודה בכל דרך שהוא בוחר, ולהפוך אותה זמינה לאנושות.

אתם קוראים ספר זה מפני שיום אחד פחדתי כל-כך, עד שבאופן ספונטני נקלעתי לתהליך ששחרר אותי מפחדים האיומים ביותר. תהליך זה מובא במלואו לראשונה בחלקו האחרון של ספר זה, לשימושכם. הוא עבר שיפורים רבים והפך ידידותי יותר למשתמש, כך שתוכלו לבצעו צעד-אחר-צעד, כדי להתחיל לחיות במרחב האינסופי של כל האפשרויות. מרחב זה ממתין לכם, מתדפק על דלתכם, מאותת לכם לבוא הביתה אל הפוטנציאל